

tilfælde være råd til at rette senere. Det er derfor af megen stor betydning, at der gøres en indsats for at vejlede de unge med hensyn til indretningen af deres hjem, så de kan blive gjort bekendt med, hvad de kan få for deres penge, ligesom der bør gøres et arbejde for at finde frem til en produktion af gode møbler, der egner sig for de almindelige boligtyper. At der er stor interesse hos ungdommen for disse ting, ser man af den store tilstrømning, der er til møbeludstillinger og andre udstillinger om hjemmets indretning.

Lovforslaget bygger på tanken om *hjælp til selvhjælp*. Man opmuntrer ungdommen til at lægge penge op til deres fremtidige hjem og supplerer opsparingen med bosætningslån på lempelige vilkår; derved får de unge mennesker så mange penge til rådighed, at de kan købe kontant, hvad der skal bruges til et rimeligt udstyr. Men der er grupper af unge, der ikke har kunnet spare på grund af studier, oplæring, sygdom, uforskyldt arbejdsløshed eller andre særlige forhold. Disse unge ønsker man også at give det økonomiske grundlag for at danne rammen om et hjem. Men det må dog her, som i det hele taget ved bosætningslån, være en betingelse, at ægteparret er således økonomisk stillet, at det kan føre hjemmet videre.

I lovforslaget foreslås finansieringen og den almindelige administration af lånene foretaget af *sparekasserne*, der overfor socialministeriet har erklæret sig indforstået hermed. Når man har foretrukket at lade sparekasserne og ikke staten udbetale og administrere bosætningslånene, skyldes det, at lånene, som jeg lige sagde, er kædet sammen med en opsparing, og at skønnet over låntagernes soliditet må anses for at være en naturlig opgave for sparekasserne.“

Ved lovforslagets 1. behandling i folketinget erklærede alle ordførerne med undtagelse af retsforbundets sig villige til at forhandle om lovforslaget i et udvalg, idet de enten kunne tiltræde det uden større principielle ændringer eller i hvert fald fandt, at det kunne anvendes som udgangspunkt for nærmere overvejelser. Afgjort imod forslaget var derimod retsforbundets ordfører, der fandt et statsinitiativ på dette område forfejlet; hvad ungdommen havde krav på, var ikke støtteforanstaltninger af den foreslåede art, men lettelse af skattebyrden m. v. Udenfor ordførernes kreds tog endvidere *Steen* (RV) afstand fra lovforslaget, der efter hans opfattelse ville medføre altfor megen administration med skemaer, attester og erklæringer; han fandt det tillige sundere og naturligere, at hjemmene „bygges op gennem en længere årrække og kommer til at stå som et udtryk for den smag de evner og den kunnen, som de mennesker, der skal bo i